

Վահան Տերյան

Բարակիրան նաիրուիին ինձ ժպտաց

Բարակիրան նաիրուիին ինձ ժպտաց,
Նաիրուիին տխուրաշյա և համեստ.
Այնպես վառ էր լեռնադասեր դեմքը բաց,
Նայվածն այնպես հրեղեն ու անարվեստ:
Եվ հյուսիսյան հեռուներում ու ցրտում,
Կարծես ցոլաց իմ նաիրյան արևն ալ,
Կարծես բոցե մի վարդ բացվեց իմ արտում,
Եվ չի կարող արբած հոգիս լուռ մնալ,
Եվ չի կարող սիրտըս չերգել այդ անբիծ
Հուրը, որ ինձ ժպտաց այսօր ցուրտ հեռվում.
Այդպես արևն է դուրս նայում մութ ամպից
Իմ նաիրյան բա՛րձր, բա՛րձր աշխարհում...